

добре и по-весело. По някогашъ, още отъ зора, отивала тя въ своята маничка градинка, подъ вишната, — единствено дръвце, което украсявало тѣхното не го-лѣмо царство. Лѣжала тя на тревата и гледала на горе: слънцето още не успѣло да изсуши росата, — нейните чисти капки трепѣратъ на листето, на стрѣ-четата на цвѣтето и по шумките на виш-ната. Ето турчинъ-кукурчинъ лази по виш-ната съ своите червени криле и съ своите черни мустаки; ето божата кравица пѣ-тува отъ листо на листо и клати си му-стаките; мравекътъ тѣтре едно маничко пѣсѣче, а други му върви на срѣща, и като са позапратъ на единъ мигъ и двамината, то пакъ продължаватъ своятъ пѣтъ, а гѣстиятъ буренъ расте при тѣхни-ятъ пѣтъ и покрива го съ листето си така, щото трудолюбивите работници ходятъ подъ гѣста сѣнка да си тѣрсатъ храна.